

De Kleine Salamander

Thuis in diversiteit

www.dekleinesalamander.com

2020 Nieuwsbrief 4 - De Kleine Salamander.

December 2020

Op zoek naar een vogel

Beste natuur-, bijen-, tuin- en/of muziekliefhebbers,

De bomen verliezen hun laatste bladeren. De takken staan nu als omgekeerde wortels in de lucht en staren naar voorbij trekkende wolken. Kwetterende mussen zijn op zoek naar iets eetbaars. Bij het minste of geringste geluid vliegen ze massaal in takkenrillen of in de hulst. Hulst kan als boom wel 300 jaar oud worden. Net als veel andere bomen in het bos overleven ze heel wat medebewoners.. Tenminste, als ze de kans krijgen. Daar staan we als onrustige passanten misschien wat te weinig bij stil. Dat hun gezamenlijke wortels, verbindende schimmels, uitstaande takken en groeiende laag humus duurzaam zijn verbonden met het menselijke microbiom. En dus met onze gezondheid en onze toekomst. Starend naar de lucht lees ik mijn eigen gedachten: “Overleef ik mijzelf?”

Komt er nog dubbeltjes-ijs? Wat gaan we doen als de seizoenen niet meer van elkaar zijn te onderscheiden? Waar zullen we zijn als de eerste en de laatste vlinders ‘plotseling’ een onherkenbare decemberlucht gaan vullen? Het wordt warmer maar het wordt toch ook een stuk kouder.

Ai, ... terwijl ik wat bladeren aan het harken ben vliegen een merel en een sperwer vlak voor mij langs. Een paar seconden later heeft de sperwer zijn prooi al te grazen. Vreemde angstige noten vullen een breekbare leven. Tegen de avond vliegen ganzen naar een veilige rustplaats. In de verte hoor ik nog een paar kraanvogels. In de stilte van de avond lossen de laatste vogelgeluiden op in een landschap vol silhouetten. Uit een oude holle boom klinkt wat gekwetter.

De Droomtijd is op zoek naar een regenboogvogel.

Mooie kerstdagen, een gelukkig nieuwjaar en vele zaligheden* gewenst.

Hieronder de volledige nieuwsbrief.

De **honingbijen** vormen nu een tros. Ze blijven, om energie te sparen, lekker binnen en dicht op elkaar in hun korf of kast. Buiten is het koud en is er ook geen nectar of stuifmeel te vinden. Met hun voorraad aan honing en stuifmeel(bijenbrood) moeten ze de winter overleven. Muizen willen graag ook in zo'n beschut bijenverblijf. Vooral de verschillende spitsmuizen, klein van stuk, maar heel stoer en brutaal lusten wel een bijtje. Zitten deze kleine roofdieren een keer in de kast – in de winter kunnen de bijen zich moeilijk verdedigen- dan wordt het chaos. Met vaak de dood van het volk tot gevolg. Dus de openingen van het verblijf moeten tijdig worden verkleind.

In de wintermaanden laat ik de bijen met rust. Ik kom niet meer in de kast. Verstoring hoe gering ook kost de bijen (veel) energie. Alleen zo nu en dan nog even langs de standplaatsen om te kijken of alles nog in orde is. Even met het oor tegen de kast. Een rustig vrij laag gezoem onvergelijkbaar met welk geluid dan ook is een goed teken.

Sneeuw is niet erg. Het geeft zelfs nog wat extra isolatie. Aan de onderkant zit een met fijn gaas afgesloten gat zodat er voldoende zuurstof naar binnen kan komen.

Verder ben ik al weer bezig met het voorjaar. Nieuwe 'kunstraten' van bijenwas maken uit oude donkere onbruikbare raten. De was heb ik in de zomer met een zogeheten zonnenwassmelter en later in het jaar met een stoomwassmelter uit de oude raten teruggewonnen. Vervolgens wordt de teruggewonnen raat nog eens au bain-marie geschoond. Tenslotte doe ik steeds een beetje de schone was tussen een soort wafel met een dubbele mal. Heel veel handwerk maar dan heb je ook eigen en vooral niet vervuild teruggewonnen 'kunstraat'; een mooi begin voor de bijen om verder uit te bouwen. De stoomwassmelter heb ik vorig jaar net als nieuwe redceder kastonderdelen bekostigd met 'adoptiegeld'.

Ook kan je voor volgend jaar (en jaren daarna) weer een bijenvolk adopteren. Voor jezelf, een vriend, een familielid. Als natuur- of kerstcadeau [Ga naar adoptie bijenvolk.](#)

In de **tuin** is nu echt in rust. Alleen op de graspaden heb ik de bladeren van de bomen nog even in de borders geharkt. Ook nog wat bladercomposthopen gemaakt. Nu niet te veel meer rommelen in de tuin want veel insecten en andere dieren zoals egels hebben onder de bladeren en in de takkenrillen een winterplekje gevonden. Verwonderlijk altijd hoeveel mensen nog met een lawaai makende en energie slurpende bladblazer in de weer zijn. En dan nog die robotmaaiers waardoor je geen egel meer in de tuin ziet en al het leven wel uit het gras en de tuin wordt gehaald. De (door zichzelf) opgejaagde mens lijkt ondanks zijn 'efficiënte' apparaten maar weinig tijd mee over te houden voor zijn eigen en ook al het andere leven.

Op de **didgeridoo** probeer ik nog steeds nieuwe dingen uit. Ik speel al meer dan 20 jaar op de didgeridoo. Mijn eerste kennismaking met de didgeridoo was op een boeddhistisch festival (Wesak), ik denk ergens in 1998. Bij een workshop mocht je proberen geluid uit een van bereklauw gemaakte didgeridoo te krijgen. Dat was ook voor mij destijds nog een hele kunst. Door het trillen van lippen binnen in de didgeridoo ontstaat het basisgeluid. Met keel en mondholte kun je verschillende geluiden en ritmes creëren. En met de circulaire ademhaling, het moeilijkste onderdeel, ontstaat ‘het geluid zonder einde’. Echt goed leerde ik spelen na de workshops van ‘Rasta Robert’ in ‘The Australian and Aboriginal Art Store’ aan de Noordermarkt in Amsterdam. Daar kocht ik ook mij eerste echte didgeridoo (zie foto). De tijd vliegt. Stilstaande bomen groeien langzaam door. En de Droomtijd is opzoek naar een regenboogvogel.

Mooie kerstdagen, een gelukkig nieuwjaar en vele [zaligheden](#)* gewenst.

**Zaligheden is een gedicht van Monique Buising.*

Sjoerd Bonnema – De Kleine Salamander

www.dekleinesalamander.com

©De Kleine Salamander

[Uitschrijven Nieuwsbrief](#)

[Wijzigen e-mailgegevens](#)